

Politisk radikale Kvinder i vor Lejr har glædet sig over de seneste politiske Omvæltninger, nu sidder jo det Parti ved Roret, der stærkest paa sit Program har hævet Kvindernes Ligestilling. Snart maatte det vel vise sig i Gerning, at vor Sags Venner førte Styret. De forskellige Deputationer fra Dansk Kvindesamfund til denne Regering har faaet klart og godt Svar. Intet Ministerium har saa ubetinget tilsagt os at ville kæmpe for Kvindernes politiske Valgret som Konseilspræsidenten og Indenrigsministeren, ingen som Kultusministeren saa uforbeholdent svaret: »Selvfølgelig i Principet enig med Dem«, hvor Henvendelsen gjaldt lige Adgang til ledende Stillinger inden for Skolevæsenet. — Og saa kommer midt under Glæden over de gyldne Løfter Rigsdagstidendes Referat af Folketingets Forhandlinger om Statens Forskoleseminarium i Vejle til os, gengivende nøjternt og usminket den Tale, der fra radikal Side lyder, hvor ingen Kvinde kan være tilstede og tage til Genmæle, men hvor Ordene desværre betyder Handling. Det viser sig, at den Ret vi endog under en Højreregering i 1892 har kunnet opnaa, den ønsker man os nu frataget. Det lyder underligt, og for enhver Kvinde af det radikale Parti ydmygende.

Det gælder en Lønforhøjelse for Lærerkrafterne ved Statens Forskoleseminarium, og den radikale Rigsdagsmand K. J. Møller siger: »Saa vidt jeg kan se af Forslaget, er der Mulighed for, at Pladsen kan blive besat med en Dame . . . Jeg ved ikke, hvad en saadan enlig Dame skulde med de mange Penge og den store Lejlighed.«

Efter første Behandling gaar Forslaget i Udvalg, og enstemmigt enes her Regeringspartiet med de øvrige Partier om at udelade en Parenthes i Forslaget (dette stammer fra den forrige Kultusminister) saaledes, at hvor der stod »Forstanderen (Forstanderinden)«, der staar nu kun det første, og Ordføreren forklarer Grunden: Udvalgets Medlemmer var enige om, at hvorvel Seminarieloven gav Mand og Kvinde lige Adgang til Ledelsen, saa burde det i Regelen være en Mand. Kun hvis en Kvinde var saa dygtig, at hun »ikke var til at komme uden om«, skulde hun ansættes. Men saa er Udvalget uenigt med sig selv om, hvorledes man i dette kedelige Tilfælde bør lønne en Forstanderinde, da man i Lovforslaget kun har haft en Mand

for Øje; skal hun lønnes med den forhøjede eller den uforhøjede Løn? Kultusministeren kommer de raadville til Hjælp. Efter først yderligere at have fastslaaet, at Pladsen kun rent undtagelsesvis bør besættes med en Kvinde, opfinder han den Straf for den, der har saadanne Egen-skaber, at man »ikke kan komme udenom hende«, at hun skal lønnes efter en Skala, der er betydelig lavere end baade den forhøjede og den nuværende uforhøjede Løn, medens den mandlige Lærer, der i Tilfælde af, at en kvindelig Forstander ansættes, skal knyttes til Anstalten, til Gengæld skal lønnes efter en højere Skala end Lærerne.

Hvilken Grund har nu Ministeren til nødig at se en Kvinde ansat som Leder? Lad os høre hans Ord: »Jeg kunde tænke mig det Tilfælde, at der var en særlig fremragende Kvinde, der vilde kunne magte Pladsen her, skønt, som sagt, jeg mener, at Lederen helst bør være en Mand, fordi der kommer saa meget af det administrative ind under hans Arbejde, som han maa ske noget bedre end en Kvinde kan bestride« — — Ja, hvilken Administration maa der ikke være, hvor der er *een*, siger og skriver een Seminarietklasse med 25 Elever — og to Medhjælpere! Man kan vist ikke forlange, Ministeren skal kunne se, at en Kvinde, der styrer et stort Hus, ofte har mere administrative Evner behov end Lederen af Forskoleseminariet; men man maatte kunne vente, at Ministeren vidste, at ikke alene en Frk. Zahle og en Frk. Lang, men mangfoldige andre har oparbejdet og styret Anstalter, der var ganske anderledes omfattende, ligesom de kvindelige Skoleinspektører i København leder Skoler med indtil et Par Tusind Elever og har en stor Stab af Lærere under sig. Kunde man ikke ogsaa vente sig den Viden hos en Kultusminister, at der er mange flere Kvinder end Mænd, der er skikket netop til den Post, der her er Tale om. Mange flere Kvinder end Mænd interesserer sig for og er beskæftiget med Smaabørns Undervisning og mange flere er skikkede til at opdrage og vejlede de unge Kvinder, som søger Uddannelse paa Forskoleseminariet.

Om den Tilbagegang, det for os betyder, at Ministeren paa et Omraade, hvor der hidtil var lige Løn for Mands og Kvindes Arbejde, vil have Kaarene gjort i høj Grad ulige, skal her af Hen-